Rol van Spirometrie in de motivatie tot rookstop

Haio: VAN DAMME Frederik , U.G.
Promotor: DEROM Eric , U.G.
Praktijkopleider: VAN HAUWAERT Georges , VOGELAERS Luc

Context: Rokers behorend tot een landelijke solo-huisartspraktijk

Onderzoeksvraag: In het huidig onderzoek werd de invloed van spirometrie op de motivatie tot rookstop of rookvermindering bestudeerd.

Methode: Rokers van een landelijke solo-praktijk werden na een zgn. ‘minimale interventie’ (een kort positief rookstopadvies) uitgenodigd tot het uitvoeren van spirometrie. Er werden drie cohorten gevormd. Cohorte A (30 rokers) kreeg meteen feedback na spirometrie (FEF1, FVC, PEF, TI en longleeftijd), cohorte B (28 rokers) kreeg minimaal feedback na spirometrie (‘goed’ of ‘verminderde longfunctie’), cohorte C (15 rokers) waren de rokers die geen spirometrie wensten. Naar analogie met de literatuur werd tevens specifiek bestudeerd of het informeren over de ‘longleeftijd’ motiveert tot rookstop. Eén maand na uitvoeren of weigeren van spirometrie kregen alle deelnemers een persoonlijke brief met terug een minimale interventie, een samenvatting van mogelijkheden ter ondersteuning van een mogelijke rookstop, en FEV1 en longleeftijd (cohorte A) of FEV1 (cohorte B). De rokers werden telefonische bevraagd naar hun rookstatus (onverminderd, verminderd, rookstop) ca. 6 en 12 maanden na de minimale interventie.

Resultaten: De resultaten toonden dat na 6 maanden 6% van de rokers in cohorten A+B (met spirometrie) gestopt waren met roken. Na 12 maanden was dit percentage nog slechts 2%. Qua rookvermindering werd een omgekeerde trend gezien. Na 6 maanden waren 19% van de rokers in cohorten A+B minstens één kwart minder gaan roken, na een periode van 12 maanden was dit gestegen tot 32%. Statistische analyse toonde geen statistisch significant verschil in rookvermindering of rookstop tussen cohorten A en B onderling na 6 en 12 maanden. De uitgangshypothese dat het vernemen van de longleeftijd een additionele motivatie tot rookstop is, moest dus worden verworpen in onze studie. Na 12 maanden was 7% van de rokers in cohorte C (geen spirometrie) rookvrij en was er 21% minstens één kwart minder gaan roken. Vergelijking van cohorten A+B (met spirometrie) versus cohorte C (spirometrie geweigerd) toonde geen statistisch significante verschillen aan qua rookvermindering en rookstop na 12 maanden.

Conclusie: Samenvattend kan gesteld worden dat (informatie over de resultaten van) spirometrie geen additionele bijdrage levert in de motivatie tot rookstop. Desondanks blijft spirometrie een waardevol technisch onderzoek in de eerste lijn: voor casefinding van COPD, voor de diagnose van astma en restrictieve longziekten, voor het objectiveren van ademhalingsklachten (b.v. dyspneu) en in het opvolgen van de behandeling van longziekten.